

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.437/2012/13 szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. március 12. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 27. napján kihirdetett 18.B.159/2006/163. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I.r. vádlottat az ellene 2 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette (Btk.318. (1) bekezdés és a (5) bekezdés a) pont) és a 2 rb. társtettesként, egy esetben kísérleti szakban maradt közokirat-hamisítás büntette (Btk.274.§ (1) bekezdés c) pontja) miatt emelt vád alól **felmenti**.

I.r. vádlott vonatkozásában felmerült 241.682 (kettőszáznegyvenegyezer-hatszáznyolcvankettő) forint büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen a fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember 27. napján kihirdetett 18.B.159/2006/163. számú ítéletével **I.r. vádlottat** a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő 2 rb. társtettesként elkövetett csalás büntette, és Btk.274.§ (1) bekezdés c) pontjába ütköző 2 rb. - egyik esetben kísérleti szakban maradt - társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt - halmazati büntetésül - 1 évi és 2 hónapi - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett -börtönbüntetésre ítélte. A vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd az elsőfokú ítéletet tudomásul vette. **I.r. vádlott** és védője felmentés érdekében jelentették be fellebbezésüket.

Az elsőfokú bíróság eljár még **II. és III.r. vádlottakkal** szemben, akik tekintetében az elsőfokú ítélet jogorvoslatok hiányában 2012. október 1-én jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1265/2012/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt **I.r. vádlott** tekintetében. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság olyan eljárási hibát nem vétett, amely a másodfokú érdemi felülbírálat akadályát képezné. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyagával összhangban állapította meg ítéletének tényállását, amelyből okszerűen következtetett I.r. vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette cselekményét is. Ezért a felmentést célzó védelmi fellebbezések, mivel azok a bizonyítékok értékelésén keresztül a megállapított tényállást sérelmezik, eredményre nem vezethetnek. Mivel az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrány méltányos, ezért annak enyhítésére nem látott lehetőséget.

A vádlott védője előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel hiányos, iratellenes és megállapított tényekről további tényre helytelenül következtetett. Elsődlegesen az ítélet hiányosságainak kiküszöbölését követően az ítélet megváltoztatására és védenccselekmény hiányában történő felmentésére tett indítványt. Amennyiben a másodfokú bíróság erre nem látna lehetőséget, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete több tekintetben azt rögzítette, hogy vádlottak ismeretlen körülmények között állapodtak meg, szereztek meg a tulajdonosok tulajdonszerzését igazoló hagyaték átadó végzését, és szereztek meg a Romániában élő tulajdonosok nevére hamisított útleveleket, amelyekről másolatot készítettek. Mindebből álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy az elsőfokú ítélet tényállása esetleges, indokolása hiányos, önellentmondó és iratellenes, amelyre jogerős ítélet nem alapítható. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság egy koncepció mentén indokolta álláspontját, amelyet nem támaszt alá bizonyíték, az általa megállapított marasztó tényállás feltételezéseken alapszik. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet több logikátlan következtetést is tartalmaz. Véleménye szerint ilyennek tekinthető amikor az első fokú bíróság megállapítja, hogy az I.r. vádlott a II.r. vádlottal szándékegységben valósította meg a terhére rótt bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság e következtetése levonásakor nem volt tekintettel arra, hogy I.r. vádlott vallomását alátámasztotta **tanú1** tanú vallomása, aki részére kölcsönt adott a ...utcai ingatlan megvásárlásához. Véleménye szerint e vallomásból is egyértelműen megállapítható, hogy **I.r. vádlott** az ingatlan tulajdonjogát jogszerűen meg kívánta szerezni maga vagy családja számára, és ezért 70.000.000 ft vételárat meg is fizetett. Logikátlanak tartotta a bíróság azon következtetését, hogy a több évtizede ügyvédi pályán lévő I.r. vádlott az ítéletben leírt módon kívánt volna csalni, azaz olyan ingatlan tulajdonjogát akarta volna megszerezni, amelyről tudja, hogy azt nem a tulajdonosok árulják. Felhívta a figyelmet arra, hogy az adott ingatlan már volt hasonló bűncselekmény tárgya. Véleménye szerint logikusan csak arra lehet következtetni, hogy **II.r. vádlott** társaival **I.r. vádlottat** akarta megkárosítani, és ezzel együtt megállapítható, hogy az ügyből egyedül védenccének származott kára, az ingatlan tulajdonosainak pedig nem. Álláspontja összefoglalásaként kifejtette, hogy bár az ítéleti tényállásban megjelenő verzió nem kizárta meg is történhetett, azonban az nem több mint egy a további lehetséges történések közül. Véleménye szerint az ítélet indokolása a

bizonyítékok olyan logikailag összefűzött láncolatát nem állította fel, amely alapján ki lehetne jelenteni, hogy csak a bíróság által megállapított tényállásban írt módon történhetett a leírt cselekmény.

I.r. vádlott szintén előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben felmentése érdekében bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartva előadta, hogy a vádbeli cselekmények egyikét sem követte el, hanem a bűncselekmények sértettjének tekinthető. Indoklásként előadta, hogy amikor **II.r. vádlott** és társainak jogsértését észlelte, azonnal feljelentést tett velük szemben. Álláspontja szerint rá nézve terhelő bizonyíték nem áll rendelkezésre, a vád fantázián alapszik. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ügy ellentmondásait nem oldotta fel, és tényből további tényre helytelenül következtetve állapította meg bűnösségét. Véleménye szerint egyértelműen és a bíróság által is észlelhetően bebizonyosodott, hogy a **II.r. vádlott** nem szavahihető, ezzel szemben ő végig következetes vallomást tett az ügygel összefüggésben. Kifejtette, hogy az ítélet indokolása során a bíróság feltételezésekbe bocsátkozott, bűnössége megállapítása kizárólag feltételezéseken és nem tényeken alapult. Védekezéséhez fűződő jogait álláspontja szerint a tárgyaláson sérelem érte, mivel nem adhatta elő összefüggően védekezését csak a bíró által feltett kérdésekre válaszolhatott. Kifogásolta, hogy több általa fontosnak tartott tanú kihallgatása elmaradt, pedig ők ártatlanságát igazolhatták volna. Mindezek alapján elsődlegesen felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az **I.r. vádlott** védője perbeszédében kétirányú fellebbezését továbbra is fenntartotta. Elsődlegesen védence bűncselekmény hiányában történő felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet tele van ellentmondással, és több iratellenes megállapítást tartalmaz. Véleménye szerint a 2003 óta folyamatban lévő ügy specialistása, hogy az **I.r. vádlott** ügyvéd, aki több évtizede óta praktizál, ezért nem logikus, hogy amennyiben bűncselekményt akarna elkövetni, bizonyítékokat szolgáltat maga ellen azzal, hogy az áleladók hamis útleveléről fénymásolatot készít, így szolgáltatva bizonyítékot maga ellen. Amennyiben a vádban írt bűncselekményt el akarta volna követni, azt közreműködők nélkül is megtehetné volna. Hivatkozott arra, hogy a tárgyaló bíró az eljárás során maga is többször az ügy kellően nem bizonyított voltáról tett említést, ezért váratlanul érte őt és védencét, amikor mégis marasztaló ítélet született. Különösen aggályosnak tartotta, hogy védence vallomását alátámasztó bizonyítékok nem kerültek értékelésre, így **tanú2**, **tanú1** és **tanú3** tanúk vallomásait az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. Kifogásolta továbbá **tanú4** tanú vallomásának elvetését, aki végig jelen volt a vádban írt szerződés megkötésekor. Szintén nem értett egyet a **III.r. vádlott** megváltoztatott vallomásának elvetésével sem, és kifogásolta az ítélet indokolásának azon részét, amikor a bíróság az előszerződésre való hivatkozással veti el a védence védekezését és jut arra a következtetésre, hogy annak egyetlen célja az volt, hogy sem az **I.r.**, sem pedig a **II.r. vádlott** önállóan ne rendelkezhessenek az ingatlannal. Véleménye szerint az elsőfokú ítélet megalapozott tényállást nem tartalmaz, az ítélet indokolása ellentmond a

bizonyítékoknak, és a bíróság nem ad számot több bizonyíték mellőzéséről sem. Az I.r. vádlott védője utalt arra, hogy a másodfokon kihallgatott tanú vallomása is védené vallomását támasztja alá.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség másodfokon tárgyaláson jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat fenntartva az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredménye nem lehet befolyással az ügy érdemére, mivel a kihallgatott tanú több tekintetben ellentmondásosan nyilatkozott, és nem támasztotta alá a vádlott által elmondottakat. Ezért a tanú vallomását értékelhetetlennek tartotta. Az előzőekre tekintettel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mivel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, helyes következtetést vont le az I.r. vádlott bűnösségére, törvényesen minősítette cselekményeit és a vádlottal szemben méltányos jogkövetkezményeket alkalmazott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.349.§ (1) bekezdése alapján csak I.r. **vádlott** vonatkozásában bírálta felül, mivel vádlott társai tekintetében az ítélet jogorvoslatok hiányában jogerőre emelkedett. Felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalásán az eljárási szabályokat betartotta. Helyesen járt el, amikor a tárgyalást a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte, mivel hat hónapon túl került sor annak folytatására, és az előírtaknak megfelelően teljesítette kioktatási kötelezettségét. Az I.r. és III.r. vádlottak a tárgyaláson vallomást tettek, míg a II.r. vádlott nyomozás során tett vallomását, aki élt mentességi jogával, az elsőfokú bíróság felolvasással törvényesen tette a bizonyítékok részévé. A bíróság ezen kívül tanúkat hallgatott ki, illetve akiknek engedélyezte az írásban történő vallomástételt, írásbeli vallomásaikat felolvasással tette a bizonyítás részévé. Ismertette a szakértői véleményt és a vádban írt ingatlan adás-vételével kapcsolatos iratokat is a bizonyítékok részeként értékelte.

Bizonyítékokat értékelő tevékenysége során nem fogadta el I.r. **vádlott** azon védekezését, hogy ő maga is bűncselekmény áldozata az ügyben, és 70.000.000 ft kár érte II.r. vádlott és társai cselekménye miatt. De nem fogadta el II.r. **vádlott** bűnösségét tagadó azon vallomását sem, hogy egy újsághirdetés alapján került kapcsolatba I.r. vádlottal, majd az általa hirdetett ingatlant jóhiszeműen meg is vásárolta. Az elsőfokú bíróság tehát a vádlottak bűnösségének megállapításakor sem I.r., sem II.r. vádlott vallomását nem fogadta el, hanem tagadásukkal szemben azt rögzítette, hogy egymás tevékenységéről tudva közösen valósították meg a terükre rótt bűncselekményeket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldalán négy lehetséges történetet vázolt fel, ahogyan szerinte a cselekmény megtörténhetett, és ezek közül választva az ítélet 12. oldal (5) bekezdésében azt rögzítette, hogy „a bíróság teljes bizonyossággal tudta megállapítani, hogy az I.r. és II.r. vádlott a bűncselekményt közösen követték el”. Ítéletének indokolása szerint erre utalnak a vádban írt ingatlanra vonatkozó adás-vételi szerződés elkészítésének és aláírásának körülményei, majd a

szerződés megkötése után III.r. és II.r. vádlottak között létrejött előszerződés az ingatlan megvásárlására. Az elsőfokú bíróság mivel elvetette I.r. vádlott azon védekezését, hogy nem volt tudomása arról, hogy a nála megjelent eladók valójában nem a tulajdonosok voltak, nem foglalkozott részletesen I.r. vádlott azon védekezésével, hogy az ingatlan megvásárlása érdekében 70.000.000 forintot adott át II.r. vádlottnak, amely összeget magán kölcsönből fedezett.

A másodfokú bíróság I.r. **vádlott** felmentésére irányuló fellebbezést az alábbiak szerint találta alaposnak:

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélettel kapcsolatban maga is észlelte, hogy a Fővárosi Törvényszék az erre vonatkozó közvetlen bizonyítékok hiányában, ténybeli következtetés alapján jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáróan megállapítható hogy I.r. és II.r. vádlottak egymás tevékenységéről tudva közösen valósították meg a terhükre rótt bűncselekményeket. Álláspontja kialakítása előtt több lehetséges elkövetési módot vázolt fel, amelyek közül kiválasztotta azt, ahogyan szerinte megtörténtek az események. Megállapítható, hogy ehhez az elkövetési módhoz logikai következtetés alapján jutott el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság következtetése csak akkor lehet helyes, ha kétséget kizáró módon meg lehet állapítani, hogy az nem történhetett másként, mint ahogyan a vádirat tartalmazza, és kizárhatók ítéleti bizonyossággal I.r. **vádlott** által előadottak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem zárják ki, hogy nem történhettek másként az események, mint ahogyan azt az elsőfokú ítélet tényállása tartalmazza.

Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott körültekintően azokkal a bizonyítékokkal, amelyek szerint I.r. **vádlott** kölcsönt vett fel annak érdekében, hogy a vádban írt ingatlan tulajdonjogát megszerezze, majd a kölcsön visszafizetése érdekében kénytelen volt két ingatlanát értékesíteni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által felsorolt és számba vett bizonyítékok önmagukban nem alkalmasak kétséget kizáróan I.r. **vádlott** bűnösségének bizonyítására. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének teljes egészében nem eleget. Az I.r. vádlott és védője megalapozottan hivatkozik az ítélet azon megállapításaira, mely szerint a tényállásban írt cselekmény előzményének legtöbb mozzanata ismeretlen körülmények között történt. Az ismeretlen körülmények közti elkövetés nem alapozhatja meg kétséget kizáróan az I.r. vádlott büntetőjogi felelősségét.

Helyesen hivatkozott az I.r. vádlott és védője arra is, hogy a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget. Amellett, hogy nem foglalkozott az előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának indokaival, nem értékelte alaposan azokat a bizonyítékokat, amelyek I.r. **vádlott** által előadottakat támasztották alá. Csak utalás szintjén foglalkozott **tanú1** és **tanú5** tanúk vallomásával és tévedett, amikor az általuk előadott körülményeket olyannak ítélte, amelynek különösebb jelentőséget nem kell tulajdonítani. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adta meggyőző és logikus indokát annak, hogy **tanú1**, és **tanú5** vallomásainak miért nem tulajdonít jelentőséget, vallomásuk

miért maradt értékeletlenül. E tanúk alátámasztották azt a vádlotti állítást, hogy a vádban írt ingatlan megszerzése érdekében vett fel magánkölcsönt, amit később csak úgy tudott visszafizetni, hogy ingatlanait értékesítette. (Nyom iratok III. kötet 1131.-1135. old., bírósági iratok 125. nsz. és 153.nsz.) Az elsőfokú bíróság azért nem tulajdonított e vallomásoknak jelentőséget, mivel azt állapította meg, hogy a vádlottaknak nem volt valós szerződési akaratuk. (Ítélet 13. old. 1. bekezdés) A másodfokú bíróság álláspontja szerint e vallomások értékelése azért lett volna fontos, mert ezekből éppen I.r. vádlott szerződéses akaratára lehet következtetni.

A másodfokú bíróság egyetértett azon I.r. vádlotti és védői érveléssel is, hogy az elsőfokú bíróság elsősorban logikai úton és nem a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, hogy I.r. vádlott elkövette a terhére rótt csalási és közbizalom elleni bűncselekményeket. Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldal utolsó és 9. oldal első bekezdésében adott indokolás szerint „a szerződések aláírása nem történhetett úgy, ahogy az I.r. vádlott állítja. Mindez viszont csak azt jelenti, hogy az I.r. vádlott elkövetője a bűncselekménynek - hiszen egyébként nem lenne ok arra, hogy ne valót valljon.” E következtetést abból vonta le, hogy az áleladók nem lehettek biztosak abban, hogy az I.r. vádlott elfogadja, hogy a szerződés valamennyi példányát, továbbá az elismervényeket is elvigyék bemutatásra az általuk megnevezett ügyvédnek. Az I.r. vádlott védője ezzel kapcsolatban helyesen hivatkozik arra, hogy az áleladóknak nem volt ezzel kapcsolatban kockázatni valójuk, amennyiben védence ehhez nem járult volna hozzá, legfeljebb elállnak a szerződés aláírásától, ebből nem lehet arra következtetni, hogy I.r. nem a valóságot állította és bűnös a terhére rótt bűncselekményekben. A másodfokú bíróság osztotta a védő álláspontját, hogy az elsőfokú ítélet e vonatkozásban is feltételezéseken és nem konkrét bizonyítékokon alapszik.

Az előzőekre figyelemmel megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete a Be.351.§ (2) bekezdés a) c) és d) pontja alapján megalapozatlan, mivel ügyfelderítési kötelezettségének nem tett eleget, a tényállás részben ellentétes az iratok tartalmával és megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

Az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság helyt adott az I.r. vádlott bizonyítás kiegészítésére irányuló indítványának. A vádlott becsatolta **tanú6** nyilatkozatát, aki II.r. vádlottat gondozta, és akivel II.r. vádlott halálát követően a hagyatéki eljárásban került kapcsolatba. **tanú6** kézzel írt nyilatkozata szerint a II.r. vádlott halála előtt elmondta neki, hogy I.r. **vádlott** becsapta, nagyobb összeggel tulajdonképpen megkárosította.

A másodfokú bíróság tárgyalásán kihallgatta **tanú6**t, aki írásbeli nyilatkozatával egybehangzó vallomást tett. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy ő volt az, aki megkereste I.r. **vádlott**t, és szükségesnek tartotta elmondani neki, hogy tudomása van arról, hogy őt nagyobb összeggel becsapták, „lehúzták”. Az I.r. vádlott jelezte, hogy a tanú vallomásának mely részeivel nem ért egyet. A bíróság az ellentmondások feloldása érdekében szembesítést rendelt el, amely során a tanú

úgy nyilatkozott, hogy valóban az I.r. vádlott által elmondottak szerint történt a találkozásuk, és beszélgetésük tartalmát illetően is csatlakozott I.r. vádlott által elmondottakhoz. Az I.r. vádlott egyébként mindenben fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott vallomását, védekezését.

A másodfokú bíróságnak nem merültek fel kétségei a kihallgatott tanú szavahihetőségét illetően, aki a hamis tanúzás törvényes következményeire történő kioktatást követően tette meg vallomását. E vallomás lényegében alátámasztotta I.r. vádlott azon védekezését, hogy a II.r. vádlott és romániai barátai becsapták, tőle pénzt csaltak ki. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint e vallomásra figyelemmel sem állapítható meg ítéleti bizonyossággal, hogy az I.r. vádlott nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, csak az, hogy nem lehet kizárni, hogy másként történtek az események, mint ahogyan azt az ítélet tényállása tartalmazza.

Az előzőekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a következőkkel módosítja, illetve egészíti ki az elsőfokú ítélet III. pontban írt tényállást: A második bekezdéséből mellőzi I.r. **vádlott**ra, továbbá II.r. vádlottal történő megállapodásra vonatkozó utalást, a harmadik bekezdést mivel erre vonatkozó bizonyítékok nem állnak rendelkezésre. Nem áll rendelkezésre továbbá bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a vádlottak szerezték volna meg a román útleveleket, ezért a negyedik bekezdést úgy módosítja, hogy ismeretlen személyek szerezték meg azokat. Az ötödik bekezdést, illetve a történeti tényállást azzal egészíti ki, hogy: „Az eljárás során kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy I.r. **vádlott**, amikor közreműködött az adásvételi szerződés megkötésében szándékos károkozási szándékkal járt volna el”.

Az előzőekben írt kiegészítéssel, helyesbítéssel a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete már felülbírálatra alkalmas, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői indítvánnyal.

Időközben II.r. vádlott elhunyt, tanúként nem lenne kihallgatható egy megismételt eljárásban. Az eddig feltárt és megismert bizonyítékokról viszont megállapítható, hogy azok nem alkotnak olyan zárt logikai láncot, amelyek alkalmasak lennének arra, hogy I.r. **vádlott** bűnösségét kétséget kizáróan bizonyítsák. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem lehet ítéleti bizonyossággal cáfolni, hogy a vádban írt cselekmény nem I.r. **vádlott** által előadott módon történt-e meg, hiszen a vádat alátámasztó közvetlen terhelő adatok az I.r. vádlott vonatkozásában nem merültek fel. A Legfelsőbb Bíróság a BH.2003/145. eseti döntésében szintén hasonló következtetésre jutott, amikor megállapította, hogy ha az ügyben a bűnösség irányába mutató közvetlen bizonyíték nincs és a rendelkezésre álló közvetett terhelő bizonyítékok kétséget kizáró módon csak arra adnak következtetésre alapot, hogy a bűncselekményt a vádlottak is elkövethették, de a terhelő adatok alapján a

vádlottak tagadását megcáfolni nem lehet és további bizonyítékok beszerzésére nincs mód, az ellenük emelt vád alól bizonyítottság hiányában fel kell őket menteni.

A Be. 4.§ (2) bekezdése olyan alapvető rendelkezés, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

Az előzőekre figyelemmel a a Fővárosi Ítéltábla I.r. vádlottat az ellene a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, és (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő 2.rb. társtettesként elkövetett csalás büntette, és a Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pontjába ütköző 2 rb. társtettesként - egy esetben kísérleti szakban maradt - közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel, a Be.331.§ (1) bekezdése alapján bizonyítottság hiányában felmentette. Az előzőekben kifejtettekre tekintettel tehát az I.r. vádlott bűncselekmény hiányában való felmentésére nem kerülhetett sor, csupán az ügyben felmerült kétségek javára való értékelésére, ami a bizonyítottság hiányában való felmentési jogcímet alapozta meg.

A másodfokú bíróság a Be.339.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az I.r. vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A Be.386.§ (1) bekezdés c) pontja alapján a másodfokú bíróság határozata ellen a Kúriához címzett fellebbezésnek van helye.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a 372.§. (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2014. március 12.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
bíró